

get ærede Rado, maaskee jeg derfor, i det Hele taget, har været utydelig, jeg maa derfor tillade mig at oplyse det lidt. Jeg tænker mig Sagen saaledes, at, hvis her i Thinget blev vedtaget en Lov angaaende Communalforholdene i Vestindien, som f. Ex. sagde, — det kan jo være ligegyldigt, hvad man vil tænke sig for en Bestemmelse, — at kun de, som havde en meget stor Indtægt, skulde have Ret til at komme i Betragtning ved communale Valg, saa mener jeg, at, om det ogsaa blev staaende her, at locale Anordninger om Communalvæsenet af Regjeringen kunde udstedes paa den i Loven betegnede Maade, maatte det altid forstaaes inden de Grændser, som en saadan bestemt given virkelig Lov havde fastsat, at altsaa Regjeringen vel vilde vedblive at have Ret til at gjøre mange Bestemmelser i Communalforholdene, men ikke saadanne, som kom i Collision med denne Lov, der som Lov, efter min Forstand paa de Ting, kun vilde kunne ændres ved Lov.

Et meget æret Medlem af Udvalget, den 7de Landsstingsmand for 2den Kreds (Slensborg), om jeg ikke feiler, har gjort opmærksom paa, at, hvad vi have stillet under c, og hvad den høitærede Finantsminister er gaaet ind paa, at det dog ikke var det Samme, som Udvalget havde ønsket, fordi vi give blot en Mulighed af, at to Colonialraad kunde tilveiebringes. Det er nu vistnok saaledes. Men hvad for det Første angaaer, at vi have brugt det Udtryk, at Kongen „kan“, og ikke, som den meget ærede Taler vilde foretrukket, „vil“, saa tør jeg dog tillade mig at bemærke, at jeg ikke kan forstaae, at der i en Lov nogenstunde kan komme til at staae enten at Kongen „vil“, eller Kongen „skal“. Det forekommer mig nemlig, at, da en Lov vedtages af begge Thing, saa vilde der komme en Mangel paa Logik ind i disses Beslutning i saa Henseende, dersom de enten vedtog, hvad Kongen „vil“, thi jeg seer ikke, hvem der giver os den Bished, eller hvad Kongen „skal“, thi jeg seer ikke hvem der giver os den Berettigelse. Der bliver altsaa kun tilbage at vedtage, hvad Kongen „kan“, det er: at anerkjende, at inden disse Grændser opgive de to andre Dele af den lovgivende Magt deres Indskyldelse, og

overdrage Afgjørelsen udelukkende til Kongen. Og dernæst vil vistnok denne Tvedeling ikke kunne udføres saa ganske let, naar noget Sligt ikke staaer i Loven. Thi vel paaberaabte den meget ærede Taler sig, at der i § 5 gives Colonialraadet Tilladelse til at petitionere om alt Muligt, altsaa ogsaa om dette. Men deels, hvis jeg ellers forstaaer § 5 ret, saa vil i saa Fald dog Tilfældet blive, at, naar de petitionere derom, saa tager Regjeringen Notice deraf og forelægger Rigsdagen her en Lov desangaaende, men saa gaaer det ialfald ikke saa hurtigt, og saa ere de ikke visse paa at faae deres Ønske opfyldt, idet Rigsdagen kan være af en anden Mening. Og deels synes det at ligge temmelig nær, at, naar man opretter en raadgivende Forsamling med Petitionsret, og derhos udtryffeligen under et lille c gjør opmærksom paa, at der er et Ønske, som vi allerede have forudsendt som muligt, og som vil kunne ventes bevilget, saa er det saa godt som en Opfordring til, dog at tage dette Stykke alvorlig under Overveelse, og tage Hensyn dertil i Særdeleshed. Det var kun disse Bemærkninger, jeg skulde tillade mig.

Udsagaad: Naar der var Spørgsmaal om en ubetydelig Lov for de vestindiske Colonier, saa vilde jeg for min Deel ikke have Synverligt at erindre imod, at det Forslag, som de 6 ærede Herrer nu have stillet til § 2, blev optaget i Loven; men vi maae vel lægge Mærke til, at her dog fra Begyndelsen af var Spørgsmaal om en Grundlov for de vestindiske Besiddelser, som man gjerne kan kalde det, og at der nu, skjøndt de ærede Forslagsstillere have givet det en mere beskeden Titel, dog bliver Spørgsmaal om en Lov, som egentlig skal begrunde hele Forholdet mellem de vestindiske Besiddelser og det øvrige Danmark, med Hensyn til den lovgivende Myndighed. Naar man nu i en saadan Lov, og derhos i en Hovedbestemmelse, som dog den skulde være, om der skal være eet eller to Colonialraad, erklærer sig saa aldeles ud af Stand til at give en usigtig Bestemmelse, at man i denne § siger, at der skal være eet Colonialraad, men i den følgende siger, men dog skulle 3, saa snart 3 søge derom, erholde to, saa troer jeg